

(המשך מעמוד 10)

עד לאינו רמה הידרור הרדיו, תחת לחצם של ראשה ממסלה ושרה הסברה שלו. עונים היריבים: דיון מיהר בכונה אל הכותל, כדי להגיע לשם ראשון, ולכות במירב המיסרם. וכשאמר לו איש הרדיו כי צריך להקליט גם את ראשה ממסלה, הניף שרה-הבסחון את ידו בזלזול ואמר: "אה, זה לא חשוב!" וזה מוכיח, לדברי יריבי גיבתון, כי רק הם שומרים על איוון מלא בדיוחה, ולא מפקירים את הרדיו הי ממלכתי לאינטרסים אישיים של עסקן זה או אחר.

ממשיכים התסירים: כשפנו כמה אנשי רדיו ניטראליים אל שרה-העבודה, יגאל אלון, בבקשה שינסה לתווך בסיכסוך, הי מוריד את רמת העבודה בבית-השידור הי ממלכתי, הקשיב אלון בסבלנות, ולבסוף סירב. למה? כי הוא עוד שונא את גיבתון מאז שידור הרדיו המפורסם על בית-שאן, שגילה ברבים כי בישראל נמצאת ילדה יהי דיה רעבה ללחם.

נזכרים היריבים: כשהשקיעו כל אנשי הרדיו את כוחם ומירצם בדיוח על מלחמת ששת-הימים, ניצל גיבתון את הזמן כדי לטפל בענייני הסלביוויה, ולרומם את מעמדו.

מגיבים החסידים: שבועיים לאחר המלחמה, קרא אשכול את גיבתון לשיחה ואמר לו בפירושי: "כל זמן שהיית שר-האוצר כעסתי עליך שקשט, עתה כראש-ממשלה, לא אסבול יותר שאת הרדיו ינהל אדם שעוד לפני הבחירות לכנסת שירת את יריבי על חשבונך. הגע הזמן שיטורד!"

דוחשים היריבים: אשכול צודק. גיבתון התרגל לפני שנים לשרת את כך גוריון וחבריו, והוא המשיך נואח גם לאחר שאלה סולקו מן השלטון. **מגלים החסידים:** זה לא בדיוק כך. היו אנשים שהסיתו את אשכול. וכו' וכו' וכו'.

ש. ב. הראשון

איש שרות-הבסחון הראשון במדינת-ישר-אל, ששמו ועובדת היווהו איש שב. הותרו לפרסום, היה גם איש השב. הראשון שלא זכה לראות זאת. כי שמעון דרעי (27), שנהרג השבוע בקרב עם כנופיית אל-פתח, היה איש השרות הראשון שנהרג בישראל בעת מילוי תפקידו מאז הקמת השרות. זוהי הסיבה שהביאה גם את רעיית ראש-הממשלה, מרים אשכול, לערוך ביקור נחמתי מים דווקא במשפחתו של דרעי, מבין כל משפחות חללי מלחמת ששת-הימים ולאחריה. **האיש במיקלט:** מי שהורגל בתיאורתי הם של סוכנים חשאיים כפי שהם מופיעים בספר-ריגול נוסח גימט בונד, לא היה מזהה לעולם את שמעון דרעי כאיש שרות-הבסחון; צעיר חייכן ולבבי, נעים הליכות, לבוש בפשטות, שאינו מעשן, אינו שותה משקאות חריפים ואינו נוסע במכוניות מפר-ארות.

דיירי הבית הרמתי-גני בו התגורר דרעי בשנה האחרונה, מאז נשא לאשה מורה כח מושב אביחיל, הכירו אותו כמי שמרבה לשחק ולהשתעשע עם ילדיהם, משתתף פעיל בבישבות ועדי-הבית, אך מאחר לחזור בלי-לות.

שמעון, יליד צפת שגדל והתגורר עד לפני שנה בחיפה, היה קצין צנחנים עד שגויס לשרות-הבסחון. למרות זאת לא גויס במל-חמה האחרונה. בשעת האזעקות ישב במיק-לט והרגיע את ילדי השכנים.

כי המלחמה שלו החלה כאשר הסתיימה המלחמה של האחרים, הוא נמנה על חוליה שעסקה במעקב וגילוי אנשי אל-פתח בגדה.

הקץ למחלוקת: לפני שבוע חל יום-השנה הנישואי. משפחתו הענפה, דור שלישי בארץ, התלקטה מכל פינות הארץ לבית הורי אשתו באביחיל, שם ערכה מסיבה חגיגית עד השעות המוקדמות של הבוקר.

למחרת יצא שמעון, עם אחד מחבריו לי-יחידה, לעצור איש אל-פתח בגניז. שני אנשי הבסחון גילו שם ארבעה צעירים ערבים. בשעה שערכו חיפוש בכליהם, שלף אחד הערבים אקדח וירה בשמעון שנפל מרובוס בדמו. חברו השבי אש ויהי בער-בים שניסו להימלט. שניים מהם נהרגו במקום. שניים ננעו.

שמעון דרעי נפטר בבית-החולים מפצעיו. אם הייתה פעם מחלוקת אם שייכים אנשי השב. למסטרות או לצבא, בא מותו של שמעון דרעי וקבע תקדים: הוא נקבר בטקס צבאי מלא בחלקה הצבאית בבית-הקברות בחיפה.

מיקרה הרצח האכזרי והמיסתורי שאידע על רקע גל שמועות-הזוועה המחר'דות

אשתו, ארנה, לחצה לתוך ידו כריך — והוא נסע. הוא לא שב עוד.

★ ★ ★

לכד אשתו, ראו באותן שעות את ראובן לוינשטיין לפחות עוד שני אנשים: אחר-הצהריים חנה בתחנת גורדון הי שוממה נהג'מונית זר, חאפר. הוא ראה כיצד לוינשטיין מחכה, במוניתו, ליד חנות אתא הגדולה שבדיזנגוף. "הנוסע שלי הוא איש-עסקים ויש לו משהו לעשות בפנים," אמר.

● בשעות הערב — ב־10.15 בערך — ראה האחראי על השמירה במלון רמת-אביב בצפון תל-אביב את מכונית האופל הכחולה של לוינשטיין, כשהוא בפנים

ב מוצאי-שבת האחרון החלו להס-תגן למערכות העתונים — ומשם לציבור הרחב — כמה וכמה שמועות-זוועה: דובר על היעלמו של נהג'מונית, מתחנת גורדון-דיזנגוף בתל-אביב.

● דובר על היעלמה של מכונית פולק-סוואגן, אדומה ובה אחות רחמניה צעירה, מאיזור פרדס-כץ.

● דובר על היעלמו של נהג'מונית שני — מתחנת מלון הילטון התל-אביב.

● זמן קצר לאחר שהגיעו השמועות לציבור, הצטרף אליהן סיפור נוסף: "מחנת ערביית מן הגדה רצחה שלושה ישראלים," אמרה השמועה. "שני גברים ואשה אחת."

● היא העלימה את המכונית מעבר לגשר דמיה, לתוך ירדן. היא נפטרה מן הגופות של הנרצחים.

● תפקיד הפעולה היה — לזרוע בהלה בכבישי הארץ.

★ ★ ★

שמועות-הזוועה באמת גרמו לבהלה כללית.

נערו פסקו לתמוש טרמפים. נהגים סתם הצטיידו באקדחים. נהג'מוניות סירבו לקחת נוסעים למרחקים גדולים או לאיזורים שר-ממים.

רק ביום הראשון בלילה הוברר שחלק ניכר מן השמועות היו כוזבות:

● נהג מתחנת הילטון לא היה קיים. ● אחות רחמניה, צעירה, שעבדה בבית-החולים תל-השומר, נמצאה במכוניתה, על-ידי מסוקים שסרקו את כבישי-השפלה, לאחר ניסיון התאבדות. היא הושפזה בבית-החולים.

רק מיקרה אחד היה, בכל זאת, מיקרה-פסע:

הירצחו של הנהג ראובן לוינשטיין (55) מתחנת המונית גורדון-דיזנגוף, שנמצא בארגון-החפצים של מכוניתו, בירושלים, כש-

ארגז המוות

של מונית מס' 40-108, מכונית האופל הכחולה של לוינשטיין, בה נמצאה גווייתו כשהיא דקורה ב־56 דקירות. המכונית נגרה על-ידי המשטרה ממגרש החנייה הירושלמי בה גילה אותה אזרח שחש בריח הגופה הנרקבת.

שתי בנותיו של לוינשטיין, כמה שעות אחר שקיבלו את בשורת האסון. הבכירה (בלבן) נשואה ובת 25, שוכבת מעולפת שעה שאחותה הצעיר-רה (17), חברת קיבוץ, מתבוננת, כאילו הייתה מהופנטת, בתמונת אביה בעיתון הערב.

ושלושה נוסעים איתו. לדברי האחראי, זלמן, המשיך לוינשטיין עם נוסעיו, כפי הנראה צפונה, בכיוון הרצליה.

● משום כך, מדהימה העובדה שהגופה נמצאה במיגרש החנייה של בית סולל-בונה, ברחוב קינג ג'ורג' בירושלים, מול בניין הסוכנות היהודית.

● כלומר — כבירה, שהיא בדרום. ככיוון ההפוך לגמרי לה בו נסעה מכוניתו של הנירצח.

★ ★ ★

רצח עצמו בוצע כפראות נוראה. 561 הדקירות שבוצעו, כולן, בעזרה אולר קצר (להב של כ־10 ס"מ), חדרו לגו-

ה'חומות

56 דקירות-אולר בגופו וכשצלעותיו שבורות. היה זה אחד ממיקרי-הרצח האכזריים והי מיסתוריים של השנה.

★ ★ ★

ראובן לוינשטיין היה אדם שקט, ידורתי וסימפאטי. יוצא גרמניה, שזכה לא מכבר לסכום הגון מאוד של פיצויים, ושהיה מקפיד על הרגלים קבועים: היה בא הביתה לקחת כריכים מאשתו, מדי יום ביומו, גם כשלא יכול היה לבוא לסעוד בבית. ביום היעלמו הוא לא בא לאכול. רק בשעה עשר בלילה הופיע לוינשטיין בדירתו: "יש לי נסיעה," אמר.

הקורבן: ראובן לוינשטיין

פה מכל עבר, הפכו אותה למסגנת. 35 דקירות בגב, 15 דקירות בחזה ובבטן ו- כמה דקירות בצוואר, מתחת לאוזן, היו פראיות במיוחד.

הגופה, שנמצאה בארגון-הבגאוי, היח' מקופלת כמו ילד קטן לבטה, כשפניה לקיר — או במיקרה זה, למושב האחורי. ככים מכנסיו הכהים של לוינשטיין נמצאו: חבילה עם 204 לירות. מחוברת במחזיק

פלאסטי. ככים חולצתו הכחולה, קצרת-השרוולים, נמצאו עוד 40 לירות. לעומת זאת לא נמצא ארגון — עם כל ניירותיו ורשיון-הנהיגה.

בגדי הנרצח היו כתומים בדם. המכונית, לעומת זאת, הייתה נקייה לגמרי. רק בארגו-הבגאוי היו כתמים.

★ ★ ★

ל העובדות הללו מעידות על כמה נתונים בסיסיים:

● ראובן לוינשטיין נירצח הרחק מירושלים. אולי בהרצליה, או בקירבת מלון רמת-אביב, מאחר וממצאי המכון הפאתר-לוגי, בו נותחה הגופה ניתוח אחר-מית, מעידים כי הוא מת בלילה בין יום ד' ליום ה'.

● הוא נרצח מחוץ למכונית: אחרת היו גם מושבי-המכונית מוכתמים.

● שוד לא היה המניע לרצח: שוענו של הנהג וכספו, מעידים שהרוצח או הרוצחים לא רצו את רכושו.

● הוא נרצח, כפי הנראה, על-ידי אנשים אחרים: העובדה שצלעותיו של ראובן היו שבורות וכל גופו נחבט קשות, מוכיחה שכוח עזיף גבר עליו.

● קיימת סברה חזקה שהרוצחים דיברו אנגלית. החאפר טען שהיו אלה דוברי אנגלית. אחד מהגני גורדון טען אמנם שהי חאפר אמר לו שהם דיברו בינם לבין עצמם ערבית.

● נסיבות הרצח מעידות על כמה אפשרויות: רצח בידי ערבים, מתוך מניעים פוליטיים; או רצח על רקע אישי, כספי או פלילי, כנסיבות שטרם הובררו.

● אך דבר אחד ברור: רצח-הנהג הכניס מימד חדש של פחד בקרב אנשי-המוניות. זמן רב יעבור עד שנעזו שוב להתחייס לנסיעה ארוכה מחוץ לעיר כאל דבר טוב וכדאי, אמר נהג'מונית השבוע, כשהוא מסתכל בחשד בכל נוסע אפשרי.